

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Bohuslava Hnízдила v právní věci žalobce: **P., s. r. o.**, zast. JUDr. Janem Součkem, advokátem se sídlem Praha 5, Janáčkovo nábřeží 57, proti žalovanému **Úřadu průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 9 Ca 72/2004 - 50, ze dne 30. 11. 2005,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 9 Ca 72/2004 - 50, ze dne 30. 11. 2005 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „Úřad“) zn. O - 83936, ze dne 23. 1. 2004. Předseda Úřadu jím zamítl rozklad proti rozhodnutí Úřadu ze dne 14. 5. 2003, kterým byl zamítnut návrh žalobce na výmaz slovní ochranné známky č. 187158 ve znění „P.“ z rejstříku ochranných známek a jímž bylo prvoinstanční správní rozhodnutí potvrzeno.

Městský soud v Praze vycházel z následujícího skutkového stavu: Dne 29. 7. 2002 byl Úřadu doručen návrh žalobce na výmaz ochranné známky O - 83936 z rejstříku ochranných známek ve smyslu § 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách (dále jen „zákon č. 137/1995 Sb.“). Znamka je zapsána pro společnost P., a. s., pro výrobky ve třídě 29 mražený smetanový krém, mražené potraviny, ve třídě 30 mražené krémy, zmrzliny vodové a ve třídě 32 šerbety. Návrh odůvodnil žalobce tím, že ochranná známka nebyla svým majitelem v České republice užívána pro výše uvedené výrobky po dobu nejméně pěti let předcházejících podání návrhu.

Majitel ochranné známky ve svém vyjádření k návrhu uvedl, že od konce roku 2001 probíhá rozsáhlý průzkum trhu spojený s reklamní kampaní a propagační akcí na nový výrobek „P., mražený smetanový krém“, kterou prokazoval 1) objednávkou propagačního materiálu ze dne 17. 9. 2001, podle níž P., a. s. objednala u dodavatele Q. D., s. r. o. 500 ks propagačního materiálu „P.“ dle zadaného vzoru; 2) dodacím listem vystaveným dodavatelem Q. D., s. r. o. a příjmovým pokladním dokladem ze dne 15. 10. 2001, týkajícím se letáku P. odběrateli společnosti P., a. s.; 3) šesti dopisy obchodních subjektů, které jsou reakcí na nabídky výrobku P. společnosti P., a. s., jsou datovány dnem 23. 11. 2001, 3. 1. 2002, 17. 1. 2002, 20. 2. 2002, 21. 2. 2002, 22. 3. 2002 a 21. 6. 2002 s tím, že všechny tyto dopisy jsou stvrzeny razítkem daného obchodního subjektu a vlastnoručním podpisem osoby jednající za tento subjekt (vesměs prodejny potravin, drobného zboží, zeleniny, ...); 4) záznamem – zprávou o telefonické odezvě společnosti cukrárna B. ze dne 3. 1. 2002, z něhož je patrný zájem této cukrárny o nanuky, polárkové dorty, ovocné dřeně, vodové zmrzliny.

Dle stanoviska žalobce k podanému vyjádření neobsahuje letáček žádný text, jímž by bylo zboží nabízeno, nebo by byly propagovány kvality výrobku a že tedy nemůže plnit funkci propagační ani reklamní a sám o sobě nabídkou není. Předložené doklady podle něj nelze v žádném případě považovat za doklady, které dokazují provádění jakéhokoli průzkumu trhu, tím méně rozsáhlého. Výrobek „P.“ pak již od 90. let minulého století do roku 2002 existoval, nemůže se tudíž jednat o výrobek nový.

Po zhodnocení předložených dokladů rozhodl Úřad dne 14. 5. 2003 tak, že návrh na výmaz zamítl. Dospěl k závěru, že těmito doklady majitel prokázal užívání napadené ochranné známky, uvedl ve známost svůj úmysl výrobek takto označovat a zjistil poptávku po něm. Prokázal tak podle něj svou snahu užívat napadenou ochrannou známku na zapsaných výrobcích.

Podaný rozklad proti rozhodnutí Úřadu předseda Úřadu zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Rozhodným obdobím pro prokázání užívání napadené ochranné známky je časové rozmezí od 29. 7. 1997 do 29. 7. 2002. Za účelem prokázání užívání ochranné známky předložil její majitel výše uvedené doklady spadající do tohoto období. Důkazní materiály sice nesvědčí o přímém užívání napadené ochranné známky na výrobcích, pro něž je tato ochranná známka zapsána, avšak svědčí o tom, že její majitel nechal vytisknout reklamní leták na mražený smetanový krém „P.“, který byl za účelem zjištění zájmu o tento výrobek zaslán do několika prodejen. Takové počínání majitele ochranné známky svědčí podle předsedy Úřadu o jeho úmyslu napadenou ochrannou známku užívat přímo na výrobcích. Protože zákon č. 137/1995 Sb. nestanoví výslovnou povinnost faktického užívání ochranné známky na výrobcích, musí být ustanovení o výmazu ochranné známky z důvodu jejího neužívání vykládáno v tom smyslu, že návrh na výmaz obстоjí toliko tehdy, existuje-li totální absence zájmu majitele o ochrannou známku a tento majitel neučiní v rozhodném období ničeho, co by naznačovalo známku třeba jen nepřímou užívat.

Na základě takto zjištěného skutkového stavu dospěl Městský soud v Praze k závěru o nedůvodnosti žaloby. Oprávněnou neshledal námitku, podle níž žalovaný neprovedl důkazy k ověření pravosti a věrohodnosti písemných dokladů předložených majitelem ochranné známky. Správní orgány neměly žádný důvod k pochybnostem o tom, že by předložené důkazy nebyly pravými nebo byly nevěrohodné. Ani podle soudu nezavdávají příčinu k úsudku, že byly žalobcem účelově vyhotoveny. V této souvislosti odkázal soud mimo jiné na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2005, č. j. 7 A 73/2000, podle něhož nelze přímo prokazovat, co se nestalo či neděje, nýbrž že řízení je nutno vést tak, že správní orgán k návrhu majitele napadené ochranné známky provede navržené důkazy

o tom, že známka užívána byla. Zdaří-li se takový důkaz, je popřena hypotéza normy a známka nebude vymazána. Nezdaří-li se a nejsou-li tu jiné důkazy, které by bylo možno provést, nese majitel napadené známky procesní odpovědnost za to, že úřad neměl možnost učinit zjištění svědčící pro zachování známky a známka bude vymazána, ledaže neužívání známky její majitel řádně zdůvodní.

Soud nepřisvědčil ani námitce, podle které užívání předmětné ochranné známky způsobem tvrzeným jejím majitelem (tj. výhradně pro marketingový průzkum) nepostačuje k udržení známkoprávní ochrany. Účelem výmazu ochranné známky podle § 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 137/1995 Sb. je zabránit udržování ochranné známky jejím majitelem toliko z blokačních či spekulativních důvodů, bez jejího řádného užívání. Za užívání ochranné známky je pak podle soudu nutno považovat nejen její přímé užití v podobě umístění ochranné známky na výrobcích či jejich obalech, ale i užití nepřímé, spočívající v užití ochranné známky ve spojení s výrobky či službami (§ 13 odst. 1 zákona č. 137/1995 Sb.) například na doprovodných dokumentech nebo právě v reklamě. Soud tak přisvědčil názoru žalovaného, podle něhož úspěšný návrh na výmaz předpokládá u jejího majitele v rozhodné době zřejmý a trvalý nezájem a nesmí učinit nic, co by svědčilo o jeho úmyslu ochrannou známku užit některým z výše uvedených způsobů. Prokázané užití ochranné známky na objednávkových, nabídkových dokladech a na propagačních materiálech, které mají přímou souvislost s chráněným označením pro mražený smetanový krém, proto Městský soud v Praze posoudil jako dostačující.

Ochranná známka nemusí podle soudu nutně označovat jeden konkrétní výrobek, postačí, pokud odlišuje výrobky jednoho podnikatele od výrobků podnikatele jiného. Není sporu o tom, že majitel ochranné známky patří mezi producenty mléčných a mražených výrobků v České republice. Předmětná ochranná známka pak byla zapsána právě pro některé z těchto výrobků a má tedy odlišovat výrobky majitele ochranné známky od výrobků jiných producentů mléčných a mražených výrobků. Ochranná známka má podle soudu svůj význam i tehdy, když neodlišuje jednotlivé konkrétní výrobky téhož podnikatele.

Oprávněnou nakonec Městský soud v Praze neshledal ani námitku vytykající žalovanému, že užívání ochranné známky je v daném případě pouhým symbolickým užitím v reklamě, aniž by došlo k uvedení výrobku na trh. Rozhodnutí správních orgánů na základě předložených dokumentů je podle soudu výsledkem logického usuzování v mezích zákona. Je podle jeho názoru nasnadě, že podnik, který si nechá vyrobit reklamní zboží ve větším počtu kusů a provádí obchodní nabídky, tak činí za účelem uvedení tohoto zboží do oběhu. Žalovaný tak neměl podle soudu žádný důvod o uskutečnění distribuce předložených reklamních předmětů pochybovat a posuzovat počínání majitele ochranné známky jako symbolické. Soud dále poukázal na posun v zákonné úpravě, kdy aktuálně účinný zákon č. 401/2003 Sb., o ochranných známkách již upřesňuje pojem užívání ochranné známky, kterou rozumí nejen skutečnou aplikaci na výrobcích či jejich obalech (tzv. užívání faktické), nýbrž i pro účely obchodní korespondence, reklamní a propagační (tzv. užívání fiktivní, nominální). Užití ochranné známky způsobem, jaký učinil její majitel, nejenže není podle soudu projevem trvalého nezájmu o tuto známku, ale ve smyslu známkoprávní úpravy není ani užitím symbolickým a nebylo rovněž prokázáno, že by bylo užitím blokačním.

Rozsudek Městského soudu v Praze napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížností z důvodu vymezeného v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Soud podle něj především přehlédl námitku žaloby, že napadené rozhodnutí žalovaného se samo – s výslovným tvrzením, že učinit takové hodnocení mu ani nepřísluší – vůbec nezabývalo hodnocením, zda tvrzené úkony majitele

ochranné známky nebyly zcela formální a účelové jen ve snaze udržet jím nikdy neužívanou ochrannou známku v platnosti, zda nebyly jinak bezúčelné a jestli tak šlo vůbec o „průzkum trhu“ a jaký přínos provedené úkony mohly mít pro základní účel ochranné známky, tj. rozlišení v rámci příslušné třídy výrobků. Právě v důsledku tohoto názoru byla pro žalovaného nepodstatná i pravost předložených písemných důkazů, žalobcem napadaná. Pokud pak soud výše uvedené hodnocení provádí, nahrazuje tím fakticky činnost správních orgánů (aniž by přitom ovšem uvažoval odborné souvislosti) za situace, kdy měl napadené rozhodnutí zrušit jako nepřezkoumatelné pro absenci hodnocení provedených důkazů.

Závěr soudu o tom, že správní orgán není povinen ani přes opakované návrhy provést dokazování k pravosti a věrohodnosti předložených listin, nemůže podle stěžovatele obstát. Správní orgán v takovém případě nemůže zůstat nečinný dokonce ani v případě, že by šlo o veřejnou listinu. Opačný závěr by znamenal nahrazení zjišťování skutkového základu věci z důkazů pouhým tvrzením účastníků. Pochybnost ohledně pravosti jedné z listin pak opírá stěžovatel o porovnání s vlastní korespondencí s tímto subjektem, jakož i o předchozí zkušenosti s předkládáním důkazů ze strany majitele ochranné známky v jiném řízení.

Rozhodnutí žalovaného se podle stěžovatele kriticky a podrobně obsahem písemných důkazů nezabývalo. Objednávku reklamního letáku žalovaný mylně datuje dnem 13. 1. 2001, což je jen číslo objednávky, namísto tučně vyznačeného skutečného data 17. 9. 2001, tj. o více než osm měsíců později. Pokud žalovaný odmítl provést dokazování k ověření pravosti a věrohodnosti, o to více bylo podle stěžovatele naléhavé, aby s přesnou důsledností vyhodnotil alespoň obsah důkazů, jejich časovou a logickou návaznost apod. Ani takový rozbor však žalovaný zjevně neprovedl.

V dalším textu pak stěžovatel dovozuje účelovost jednání majitele napadené známky zejm. nereálností uvedení z jeho strany výrobků takto označených na trh (mražené krémy s mléčným nebo smetanovým základem přestaly být oproti novým nemléčným technologiím cenově konkurenceschopné; muselo by jít o dodávky velkým řetězcům a nikoli několika malým prodejcům; nekonkrétní letáček P. nemohl mít význam pro rozšíření tohoto názvu, neboť i po létech konkurence v oboru stovek názvů jiných je stále dostatečně znám). Leták, kterým majitel napadené známky prokazuje její užívání, byl tak podle stěžovatele připraven výlučně jen z důvodu zachování průmyslových práv, nikoli s výhledem skutečné výroby a uvedení výrobku na trh.

Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 3. 11. 2006 mimo jiné uvedl, že Úřadu není povoleno zkoumat úmysly účastníků řízení, či zda zájem vlastníka ochranné známky udržet ji v platnosti je opravdový. Uvedené proto nebylo předmětem správního řízení. Předmětem zkoumání v řízení o výmazu ochranné známky z rejstříku pak není a nemůže být ani konkurenční schopnost chráněného výrobku na trhu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu uplatněných stížních bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Ze správního spisu přitom zjistil tuto další pro rozhodnutí věci významnou okolnost:

Na straně 5 rozhodnutí žalovaného se uvádí: „*Pokud se týká argumentu rozkladu, podle kterého byl průzkum o zájem výrobků označených „P.“ proveden pouze s úmyslem udržet napadenou ochrannou známku v platnosti, odvolací orgán konstatoval, že Úřadu*

nepřisluší tuto skutečnost hodnotit. Relevantní je pouze skutečnost, že potenciální odběratelé vzali na vědomí napadenou ochrannou známku jako název budoucího stejnojmenného výrobku.“

O stížních námitkách uvažil Nejvyšší správní soud takto:

Stěžovatel od počátku správního řízení konstantně namítá, že dokládané užití napadené ochranné známky jejím majitelem je pouze užitím symbolickým, jehož účelem není budoucí uvedení výrobku označeného napadenou známkou na trh, nýbrž pouze zabránění jejímu výmazu a následnému zapsání pro stěžovatele. Žalovaný se touto otázkou odmítl zabývat s poukazem, že její hodnocení mu nepřisluší, a to přesto, že se v daném případě jedná o vlastní „jádro sporu“, jakož i přes výslovné poukazy stěžovatele na relevantní komentářovou literaturu, podle které by užívání ochranné známky ve smyslu § 25 zákona č. 137/1995 Sb. pouze v reklamě postačovalo k jejímu udržení pouze tehdy, „*kdyby se reklama týkala budoucího prodeje a proces uvedení výrobků na trh již započal*“. Užívání známky musí být podle zde vysloveného názoru „*opravdové; symbolické užívání nestačí*“. Jako opravdové užívání by pak měl být uznán průzkum trhu, „*je-li prováděn za účelem zjištění zájmu spotřebitelů o výrobky či služby, a nikoli jen s úmyslem udržet známkovou ochranu*“.

Žalobní námitku napadající takový postup žalovaného Městský soud v Praze zcela pominul a nedostatky správního rozhodnutí se pokusil odstranit tím, že se sám otázkou charakteru dokládaného užívání ochranné známky zabýval. S takovým postupem Městského soudu v Praze nemůže Nejvyšší správní soud souhlasit.

Nejvyšší správní soud si je vědom skutečnosti, že právní úprava prošla od doby rozhodnutí žalovaného vývojem, konkrétně toho, že zákon č. 137/1995 Sb. hovoří ve svém § 25 odst. 1 písm. b) pouze o „užívání“ (bez přívlastku), zatímco zákon č. 441/2003 Sb. přijatý za účelem harmonizace práva ČR s právem Evropské Unie již ve svém § 31 odst. 1 písm. a) užívá pojem „řádné užívání“ [směrnice č. 89/104/EHS (dále jen „směrnice“), která byla zákonem č. 441/2003 Sb. do právního řádu ČR inkorporována pak ve svých člancích 10 odst. 1 a 12 odst. 1 hovoří o „skutečném užívání“]. Je však zřejmé, že nová právní úprava pouze formulačně zpřesňuje relevantní zákonné ustanovení v souladu se směnicí; smysl a účel právní úpravy důsledků neužívání ochranné známky po stanovenou dobu je podle obou předpisů od počátku stále týž, a to zabránit stavu, kdy je ochranná známka zapsána v rejstříku, aniž by přitom byla reálně užívána pro jakékoli výrobky či služby.

Bez ohledu na doslovné znění § 25 zákona č. 137/1995 Sb. vyplývala proto dle názoru Nejvyššího správního soudu povinnost Úřadu zabývat se povahou tvrzeného užívání napadené ochranné známky jasně z účelu této právní normy. Předmětem zkoumání tedy v daném případě nemělo primárně být, zda majitel ochranné známky skutečně ony letáčky objednal, zaplatil a následně rozeslal či nikoli, nýbrž to, zda by bylo možno takovému jednání přiznat charakter skutečného užívání ochranné známky, nebo zda je nutno hodnotit je pouze jako snahu zabránit možným důsledkům jejího neužívání. Pokud se správní orgán při svém rozhodování záměrně této otázky vyhnul, postupoval v rozporu se smyslem a účelem právní úpravy. Městský soud v Praze se pak ve své úvaze více než hodnocením, zda lze považovat dokládané užití ochranné známky za užívání ve smyslu zákona č. 137/1995 Sb., zabýval distinkcí mezi užíváním faktickým a fiktivním. V odůvodnění uvedl, co je třeba rozumět užíváním faktickým a co užíváním fiktivním, přičemž správně zařadil dokládané jednání majitele ochranné známky do kategorie užívání fiktivního, tj. v obchodních listinách či reklamě. Pouze na základě výše uvedeného určení pak ovšem – bez jakéhokoli bližšího

zdůvodnění – dospěl k závěru, že se v daném případě nejedná o užívání symbolické. Kritéria jednotlivých rozlišení se však v žádném případě nepřekrývají a ze závěru o fiktivním charakteru doloženého užití nelze jakkoli usuzovat na jeho charakter jako užívání nikoli pouze symbolického („řádného“, „skutečného“). Vedle již výše popsaného základního procesního pochybení Městského soudu v Praze je tak nutno za chybný označit rovněž jeho výklad aplikovaného ustanovení § 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 137/1995 Sb.

Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že posouzení charakteru užívání ochranné známky v řízení o návrhu na její výmaz bylo základním předpokladem (nutným východiskem) rozhodnutí ve věci již podle § 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 137/1995 Sb. Jestliže se žalovaný odmítl touto otázkou zabývat a v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že takové hodnocení mu nepřisluší, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné a soud je měl pro tuto důvodně vytýkanou vadu zrušit podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) je tudíž v daném případě naplněn. Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. je Městský soud v Praze v dalším řízení názorem vysloveným v tomto rozsudku vázán.

Jelikož v novém řízení bude již žalovaný postupovat podle § 31 zákona č. 441/2003 Sb. (srov. přechodné ustanovení § 52 odst. 4 citovaného zákona), bude povinen tento svou povahou harmonizační předpis vykládat souladně se směrnicí č. 89/104/EHS [srov. rozsudek Evropského soudního dvora ve věci 14/83, *Sabine von Colson and Elisabeth Kamann v Land Nordrhein-Westfalen* (1984) ECR 1891, bod 26., podle něhož je národní soud při aplikaci práva členského státu, a obzvláště při aplikaci ustanovení zákona, jenž byl přijat za účelem implementace směrnice, povinen vykládat takový zákon ve světle pojmosloví (dikce) a účelu směrnice]. Z uvedeného vyplývá, že pojem „řádné užívání“ podle zákona č. 441/2003 Sb. bude nutno vykládat jako „skutečné užívání“ ve smyslu článku 10 odst. 1 a článku 12 odst. 1 směrnice. Podle konstantní judikatury Evropského soudního dvora, je pak ochranná známka „skutečně užívána“ tehdy, pokud je v souladu se svou hlavní funkcí, kterou je zaručit totožnost původu výrobků nebo služeb, pro které byla zapsána, užívána za účelem vytvoření nebo zachování odbytiště těchto výrobků a služeb, s výjimkou užívání symbolické povahy, jehož jediným účelem je zachování práv z ochranné známky. Posouzení, zda je užívání ochranné známky skutečné, je třeba provést na základě souhrnu skutečností a okolností, které jsou způsobilé prokázat její skutečné obchodní využívání v obchodním styku, zvláště užívání, které je v dotyčném hospodářském odvětví považováno za odůvodněné za účelem udržení nebo získání podílu na trhu pro výrobky a služby chráněné ochrannou známkou, druhu těchto výrobků a služeb, znaků trhu, rozsahu a četnosti užívání ochranné známky (rozsudek ze dne 11. 5. 2006, *Sunrider v. OHIM*, C-416/04 P, Sbírka rozhodnutí 2006, s. I-04237, bod 70.).

Jak vyplývá z výše uvedeného, bude posouzení dokládaného užívání napadené ochranné známky vyžadovat ze strany správního orgánu podstatně zevrubnější seznámení s okolnostmi daného případu, provedení výrazně podrobnějšího dokazování, včetně hodnocení provedených důkazů a následně pokud možno fundovanou právní úvahu o tom, zda jsou zjištěné skutečnosti a okolnosti způsobilé prokázat skutečné obchodní využívání ochranné známky v obchodním styku, zvláště užívání, které je v dotyčném hospodářském odvětví považováno za odůvodněné za účelem udržení nebo získání podílu na trhu pro výrobky chráněné ochrannou známkou. Listiny předložené majitelem napadené ochranné známky samy o sobě o tomto závěru podle Nejvyššího správního soudu svědčit nemohou („rozsáhlý průzkum trhu“ prokazovaný reakcemi sedmi drobných podnikatelů převážně z Prahy 9 vyznívá až absurdně).

Pokud pak majitel ochranné známky za posledních deset let (podle nijak neověrovaných tvrzení žalobce) žádné výrobky označené napadenou ochrannou známkou na trh neuvedl, měla by tato (ověřená) skutečnost být zahrnuta správním orgánem jako jeden z podkladů pro jeho úvahu o charakteru dokládáního užívání ochranné známky, tj. měla by být rovněž zohledněna při posuzování, zda tvrzené (jednorázové?) užití ochranné známky lze považovat za její skutečné užívání, či zda bylo jeho jediným účelem zachování práv z ochranné známky.

V novém rozhodnutí rozhodne Městský soud v Praze o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. října 2007

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

